

[Jytte Andersen]

Derfor var jeg også glad for, at socialministeren så klart sagde, at det arbejde, der er i gang ude i kommunerne om tværfaglige teams, om familieorienteret intensivt arbejde, om tværsektorale samarbejdsprojekter og forsøg, ikke er noget, der skal bremses, fordi der sidder et udvalg. For det er jo sådan, at selv om der nu kun er et halvt års tid eller sådan noget lignende, indtil udvalget bliver færdigt, så går der jo alligevel et stykke tid, før det bliver omsat til konkret lovgivning, og det er meget lang tid, når man ved, hvad det er for sårbare mennesker, der i dag kommer i klemme, fordi systemerne ikke virker hensigtsmæssigt.

Socialministeren nævnte i sine bemærkninger, at der var grund til at glæde sig over kommunerne, og det synes jeg egentlig også der er for nogle kommuners vedkommende. Men jeg synes ikke, at man kan overse den kritik, der ligger i Socialforskningsinstitutets redegørelse om familieplejen, hvor dog 40 pct. af de børn, der er uden for deres egen familie, er anbragt.

Socialforskningsinstitutets undersøgelse munder ud i, at for en fjerdedels vedkommende er informationerne om barnet og dets familie utilstrækkelige. For omkring halvdelen af plejebørnenes vedkommende er der ikke foretaget en gradvis indslusning, og der er mangel på besøg hos den biologiske far og mor i forhold til plejefamilien. Det er meget sjældent sådan, at der er udarbejdet en skriftlig behandlingsplan med en målsætning for barnets anbringelse i samarbejde med forældre og plejeforældre. Undersøgelsen taler også om, at kun i halvdelen af tilfældene får plejefamilierne besøg af tilsynsmyndighederne.

Det er faktisk meget vægtige anklagepunkter, som rapporten kommer med, og det er bl.a. derfor, vi gerne har villet have denne debat på den fredsommelige måde, som vi i hvert fald har kunnet afvikle store dele af debatten på.

Derfor deler jeg ikke socialministerens opfattelse af, at der generelt er grund til at glæde sig over kommunerne. Jeg synes faktisk, at vi også på baggrund af denne debat skulle prøve at kigge lidt på kommunernes ansvar for at lave behandlingsplaner, ansvar for at øge tilsynet, ansvar for, at tingene foregår på en så god måde som overhovedet muligt inden for den givne lovgivning.

Jeg er meget enig med fru Hanne Severinsen, som pegede på, at der gerne skulle ske noget

mere i kommunerne, og som pegede på, at der i Socialministeriet kunne udvikle sig en idébørs, som så kunne give kommunerne noget, hvis de har mangel på gode ideer. Det er jeg meget enig i, og jeg er i øvrigt også meget enig i det øvrige, fru Hanne Severinsen sagde, bortset fra kritikken af børneombudsinstitutionen – og det kan måske bero på en misforståelse. Vi har faktisk ikke med en børneombudsinstitution ønsket en institution, som til enhver tid og altid skulle have den rigtige mening, men en institution, som til enhver tid og altid talte barnets sag, var lyttende i forhold til børns tale og bragte det videre til os til politisk bedømmelse, når vi træffer vore beslutninger. Men det kan godt være, det er en misforståelse.

Jeg vil godt kommentere socialministerens henvisning til udvalgsarbejdet, der går ud på at kigge på forældres arbejdstid og evt. deltidsarbejde. Jeg tror ikke, det er noget, der i så høj grad bidrager til lige præcis disse her familietyper problemer. Der er meget høj arbejdsløshed, der er en meget stor gruppe af forældrene, der ikke har nogen erhvervstilknytning, det er i meget høj grad enlige forsørgere, og for dem er det næsten umuligt at få økonomien til at hænge sammen, hvis der er tale om deltidsarbejde. Det er selvfølgelig også et spørgsmål om den lidt bredere børnegruppe, men lige præcis på dette område tror jeg egentlig ikke, at det er noget særligt effektivt bidrag til at løse problemerne.

Fru Karen Højte Jensen ville gerne have mig til at uddybe mine synspunkter om den kommunale refusionstænkning. Nu er fru Karen Højte Jensen jo en dreven kommunalpolitiker, og jeg vil sige til den drevne kommunalpolitiker, at jeg ikke vil stå her på Socialdemokratiets vegne og komme med konkrete eksempler. Både de, der arbejder på kommunalt plan, og de, der læser de rapporter, vi fra tid til anden får, ved, at der i meget vidt omfang mangler forebyggende arbejde på et tidligt tidspunkt, og det hænger også sammen med, at der ikke sker refusion af nogle af de udgifter, som vi oven i købet er enige om.

Der peges i en af de rapporter, som jeg har set igennem i dagens anledning, på, at amterne, bl.a. Storstrøms Amt, allerede i dag gerne vil bidrage til det forebyggende familiearbejde, uden at amtet egentlig har nogen forpligtelse til det, ganske enkelt fordi man kan se, at det fremmer